

mere overbevist om, at det er et vigtigt Punkt. Jeg giver naturligvis ganske det ærede Medlem, jeg før sigtede til, Ret i, at Retsvidnerne have Ingenting at betyde. Det lader sig ikke benægte, at det jævnlig bliver Tilfældet for den, der skal affige Domme i vigtige Sager paa Grundlag af skrevne Akter, at det kan stille sig saaledes for ham, at det vel kan være muligt, at Gjengivelsen af, hvad der er passeret, og det, der findes i de skrevne Akter, ikke er fuldt paalideligt. Naar jeg siger dette, haaber jeg, at Ingen vil misforstaa mig saaledes, som om jeg vilde sige Noget paa at ville føre urigtig til Protokols. Men det er i og for sig slet ikke en saa simpel Ting, som man maaste vil tro, at føre til Protokols et kort Uddrag af, hvad forskjellige Personer have sagt. Det beror overmaade meget paa, hvad den, der skal føre til Protokols, anser for at være af Vigtighed og Interesse for Sagen, og den, som nu engang har faaet et vist Blik paa Sagen, kan anse Noget for at være uden Betydning og tillægge Andet Betydning, som ikke har eller burde have den Betydning, som han tillægger det. Jeg tror, det stundom er Tilfældet, at man ikke kan værges sig mod det Indtryk, at hvis man selv havde haft Leilighed til at høre Vedkommende tale, for nu ikke at tale om selv at examinere Vedkommende, vilde man maaste have faaet et andet Syn paa Tingene, end man faaer, naar man nu alene skal dømme og afgjøre Sagen efter det skrevne Ord, som foreligger. Ogsaa her siger jeg, det er for meget at forlange, at den Mand, der først er Politimand og derefter Forhørsdommer, og da som saadan er interesseret i — naturligvis ifølge sin Embedstjærlighed, sin Midkærhed — at føre Sagen til et Resultat, altid skal være i den Grad Herre over Stoffet og Herre over sig selv, at det Billede, han i den skrevne Protokol lader fremtræde af, hvad der virkelig er passeret, i alle Maader er fuldt overensstemmende med, hvad der virkelig er foregaaet. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa at anføre enkelte Tilfælde, men een Ting er der dog, som jeg vil anføre her, det er nemlig Noget, som er kommet offentlig frem for Høiesterets Stranke og altsaa for saa vidt i Forveien tilhører Offentligheden. Der var en Embedsmand, som for et Aarstid siden blev idømt en alvorlig Straf — han er for Resten død — som for Høiesteret fremkom med en Udtalelse om, at de Tilstaaelser, der fandtes tilførte af ham i Forhørsprotokollen, vare ikke ganske noiagtige. Han udtalte navnlig dette, at han ingenlunde vilde benægte, at han i og for sig havde sagt det og det eller

noget Vignende som det og det, der stod i Protokollen; men, sagde han, man maa vel huske paa, at, naar man som jeg har siddet lang Tid i Arrest og er nedtrykt baade paa Sjæl og Legeme, og saa bliver kaldt for en nidkjær og dygtig Forhørsdommer, som holder En varm i Timer, halve, trefbært Dages i Træt, som foreholder En med Logikens Styrke, hvorledes denne Udtalelse synes at maatte føre til denne Erkjendelse o.s.v., og naar han bliver ved at presse paa En, om man dog ikke vil erkjende det og det, — da fter det saa overordentlig nemt, at man tilsidst halvt eller rettere jagt helt træet siger: Det kan jeg ikke modsigge. Vel, saa bliver det ført til Protokols. Der er jo det at mærke, at denne Mand var Jurist og selv en gammel Forhørsdommer, og der er i og for sig Ingen, der kan betvivle den psykologiske Sandhed af, hvad denne Mand fremførte. Men naar det gaar saaledes med en Mand i denne Stilling og af hans Uddannelse, saa synes jeg, at man umulig kan lutke Diet i for den Sandhed, at det saa meget lettere kan gaa saaledes til med andre svagere Mander. En anden Sag, som har vakt megen Opmærksomhed, er den, hvortil der blev sigtet af en foregaaende Taler i Dag, og hvor Personen ogsaa var bleven dømt paa urigtige Tilstaaelser, Tilstaaelser, hvis Urigtighed senere opklarede. Der er formentlig slet ingen Tvivl om, at de Paagjældende virkelig har sagt noget Saadant, som er ført til Protokollen, men det, som man mangler Sikkerhed for, er, at deres Udsagn er blevet ført til Protokols i den Form eller væsentlig i den Stillelse, som de i Virkeligheden havde. Jeg gjentager det, at efter min Mening kan man ikke bebreide Forhørsdommeren Noget; jeg forstaar godt, hvorledes noget Saadant gaar til; men jeg siger, det ligger ogsaa her i Skyttemet. Man kan ikke forlange af den Paagjældende, at han skal bevare i den Grad den overlegne Indsigt i Betydningen af Alt, hvad der er sagt, den overlegne uhibede Upartisthed. Det kan ikke nytte at have de nuværende Retsvidner, det har Ingenting at betyde. Det kan efter min Formening heller ikke nytte, om man vil aabne Dørene paa vid Gab, eller med andre Ord lade Forhørene blive offentlige; thi det vil da gaa her som ved saa mange Leiligheder, at ved enkelte Tilfælde, hvor der er Noget for, som interesserer Publikum, vil man maaste komme tilstede indtil Trængsel, men til Stadighed kommer Publikum dog ikke. I mange Tilfælde vil man altsaa mangle Garanti. Dertil kommer endnu, at det selvfølgelig ikke falder mig ind at ville, uden en total Om-